

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. november 15-én.

Kezdő ének: 51. zsoltár 1. verse

Főének: 220. dicséret mind a 7 verse

Ének prédikáció előtt: 175. dicséret 1. verse

Textus: Ézsaiás próféta könyve 6. rész 5-6. verse: „Ekkor megszólaltam: Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom. Hiszen a Királyt, a Seregek Urát látták szemeim! Ekkor oda-repült hozzám egy szeráf, kezében parázs volt, amelyet fogóval vett le az oltárról. Számhoz érintette, és ezt mondta: Íme, ez megérintette ajkadat, bűnöd el van véve, vétked meg van bocsátva”

Kedves Testvéreim!

Ézsaiás próféta könyvének ezt a szakaszát már harmadszor hallhatjuk istentiszteleteinken. Első alkalommal arról gondolkodtunk el együtt, hogy mit jelent a Mindenhatóval találkozni. Másodszor a szeráfokról szóló részt vizsgáltuk meg alaposabban. A mai napon pedig arról gondolkozunk el, hogy mit jelent a megtisztulás. Miért van rá szükség, hogyan jutunk el oda és kinek van erre szüksége?

Ézsaiás próféta szinte kétségbeesetten mondta: „Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom”. A próféta érezte, hogy neki szüksége van a megtisztulásra és a körülötte élőknek, a népnek is szüksége van rá. Azt hiszem, hogy azt nem nagyon kell bizonygatni, hogy ma is szükség van rá. Nem akarok túlzásokba esni, de azt hiszem, hogy lassan nem is lesz túlzás az a mondat, hogy teljesen romlott és emberileg javíthatatlan világban élünk. Egyre komolyabb megdöbbenéssel hallom a híreket, amik értelmetlen gyilkosságokról szólnak. Emberek százai, sőt ezrei halnak meg csak azért, mert valakinek nincsen jobb dolga, mint hogy bosszút álljon, mint hogy megfélemlítsen. Nincsen magyarázat a körülöttünk zajló eseményekre, mert semmilyen logikai rendszerbe nem állítható bele, csak a fanatizmus rendszerébe. Tisztátalan ez a világ.

Ezzel szemben áll mindaz, amit már az Ószövetség is tanított, de sokkal hangsúlyosabbá az Újszövetségben vált. Lehetséges a legnagyobb mélységből is kijutni, lehetséges, hogy az életem megtisztul mindattól, ami megterhelte. Az emberi élet ugyanis megterhelt élet. Megterhelnek minket a hírek, amiket hallunk, az események, amik velünk történnek. Amikor egy repülőgép zuhan le, amikor egy autóbaleset történik, amikor fiatalon halnak meg körülöttünk azok, akiket ismertünk, amikor betegségek hírét halljuk, vagy egészen közel történnek tragédiák, mindez megterheli a lelkünket. Ha nincsen időről-időre alkalmam arra, hogy valamennyit letegyek a terhekből, akkor sokkal nehezebben halad előre az életem.

Ezzel kapcsolatban egy nehéz élmény jutott eszembe. Jó pár évvel ezelőtt fiatalokkal együtt túrázni voltunk, eléggé sáros volt a terep. A cipőnk talpára ráragadt a sár és nem nagyon volt hely, ahol megtakaríthattuk volna. De ha meg is tettük, pár lépés múlva ismét rajta volt a sár. Emlékszem, hogy mennyivel nehezebb volt így előrehaladni. Nem csak a terepviszonyok nehezítették meg a dolgunkat, hanem még a cipőnk is nehezebb volt, mint amihez hozzászoktunk. A túra végén úgy éreztük, hogy legalább 10 kilónyi terhet kell megmozdítanunk minden egyes lépésnél.

„Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom.” – mondta a próféta. Érezzük azt, hogy nagyon nehéz a lelkünket tisztán tartani. Nem elég az, hogy egyre nehezebb terepen kell mozognunk, hiszen a világunk olyan irányba változik, amit ép értelemmel nem lehet támogatni; nem elég az, hogy egyre nehezebb az eligazodás is, hiszen szándékosan nem adnak támpontot nekünk, nehogy aztán megértésük valójában, hogy mi is történik; nem elég az, hogy ha mi szeretnénk is a saját utunkat járni, akkor nem engedik, mert be kell állni a sorba és nincsen szükség senkire, aki önállóan gondolkodik. Szóval mindez nem elég, ráadásul még a lelkünk is védtelenné vált. Elvették a védelmi rendszert. 1948-ban megszűnt a lehetőség, hogy a gyerekek egyházi iskolába járjanak, pedig ha csak egy kicsit is fogékony volt valakinek a lelke, akkor nagyon komoly tartást kapott. Szétzilálták a családokat, hogy mindenki azzal foglalkozzon, hogy miként tudja össze-szervezni az életét, miként tud megélni, ezek után eszébe se jusson az, hogy saját magával foglalkozzon. Pedig enélkül nincsen élet.

A felolvasott szakasz szerint Ézsaiás itt egyedül éli át ezt a látomást Istennel kapcsolatban. Nincsen senki más ott. Nincsen ott a családja, a barátai, nincsen ott senki. Ő maga áll meg Isten előtt és várja, hogy segítséget kapjon. Vannak ugyanis olyan pillanatok, amikor egyedül kell tisztáznom az életemet a Mindenható előtt. Nem lehet ott más, nem adhat senki tanácsot az Örökkévaló Istene kívül. Csak azt kell várnom, ami Istentől jön. Ha erre nem adok időt magamnak, akkor az életem folyamatosan egyre nagyobb terheket hordoz. A végén pedig már nem tud mozdulni a lelkem. Kifelé érzéketlenné válik, belül pedig fájdalmakat hordoz. Ezt az állapotot hívják lelki betegségnek. Aki hosszú időn keresztül elhanyagolja a lelkét, annak a lelke beteggé válik.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. november 15-én.

A pénteki napon beszélgettem hosszasan egy orvossal és ő mondta, hogy mennyire megdöbbentő az emberek lelki állapotának a változása. Amikor elkezdte a pályáját 25 évvel ezelőtt, akkor csak elvétve találkozott ilyen betegekkel, azok is inkább súlyos elváltozások voltak. Mára pedig, és a szám engem megdöbbentett, az emberek egyharmada szenved valamilyen típusú és valamilyen mélységű lelki betegségben. Minden harmadik ember. Azért, mert nem veszik a fáradságot arra, hogy Isten előtt megálljanak és az életüket tisztán lássák.

Ez ugyanis nem egyszerű dolog. Isten előtt megállni ugyanis azt jelenti, hogy rájövök arra: tisztátalan vagyok. Nem csak a környezetem az, hanem én is. Ezzel pedig nem szeretünk szembesülni. Mindig arra törekszünk, hogy mutassuk a jót és a tökéleteset, mutassuk életünknek a szép oldalát. Mintha azt sugallná nagyon sok ember élete, hogy velünk minden rendben van. Amikor pedig szembesülünk azzal, hogy Isten szent, hogy Isten tökéletes, akkor rájövünk a saját életünk gyengeségeire.

Ézsaiás is ezzel szembesülve mondja ki, hogy jaj nekem, elvesztem. A látomásban szembesül Isten erejével és rájön arra, hogy mennyire erőtlén. Szembesül Isten szentségével és rájön, hogy ő maga bűnös ember. Tisztátalan az ajka, vagyis tisztátalan mindaz, ami kiárad belőle. Jézus is azt mondta tanítványainak, hogy az ember szívéből származnak a gonosz gondolatok, ezek azok, amik tisztátalanná teszik az életüket. Amikor valakinek az ajka tisztátalan, akkor kimondja, hogy az egész lénye, mindenestől fogva az.

Lehet, hogy sokak számára a mai modern korban nehéz szembesülni a saját hibákkal, tévedéseikkel, rossz döntéseikkel, sőt keresztyén hitünk még ennél is tovább megy és azt tanítja, hogy az ember Jézus Krisztus nélkül nem is hozhat jó döntéseket, nem is kerülheti el a hibákat és tévedéseket, mert bennünk dolgozik a bűn. Pál apostol fogalmazta meg nagyon megrendítően. „Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn”. (Rm. 7. 19-20.) Ez az emberi alapállapot. Lehet, hogy önmagamban, vagy más emberekhez viszonyítva még egészen jó az életem, de Istenhez viszonyítva bizony tisztátalan és bűnös az életem.

A próféta látomása azonban itt nem ért véget. Nem a kesergése, a szomorúságé, a levertségé a végső szó. Hiszen olyan csodás megtisztulásban részesült, amiben nekünk is részünk lehet. Azt olvastuk, hogy egy szeráf izzó szentet vett az oltárról és odavitte a prófétához, majd megérintette vele, hogy megtisztuljon. Az izráeli kultuszban a bűnökért való engesztelés alkalmával izzó szentet vittek be a papok a szentek szentjébe. Itt azonban megfordul a sorrend. Nem Ézsaiás lép, hanem Isten lépett. Nem a próféta vitte a szentet, hanem Isten küldte azt, hogy megtisztuljon. Ez a lépés a kegyelem diadala. A próféta minden érdeme nélkül nyerhette el a megtisztulást, kegyelemből.

Ennek a képnek a párhuzama az Újszövetségben Jézus maga. Ő a kegyelem teljes diadala. Mielőtt mi bármit is léphetnénk, mielőtt mi bármit tehetnénk, Jézus már eljött, hogy elhozza a megtisztulást. Ézsaiás nem tiltakozhatott, hogy ő ezt nem is akarta, hiszen Isten mindent elrendezett. Nem is nagyon tehetette meg, hogy ne fogadja el a kegyelmet. Mennyire más az, amit Jézusban vállalt a Mindenható. Hiszen a Megváltó úgy jött el, hogy mi azért nem tettünk semmit. Ő úgy adta oda az életét értünk, hogy mi még egyetlen lépést sem tettünk felé. Egy valamit mi mégis megtehetünk. Azt, hogy nem fogadjuk el a kegyelmet. Azt mondjuk, hogy nekünk erre nincsen szükségünk. Amikor pedig az életünk olyan helyzetbe jut, hogy kellene a bűnbocsánat, kellene a megtisztulás, szükségünk lenne arra, hogy Jézus megtisztítson minket, akkor már nincsen hova nyúlnunk. Amikor lehetett nem éltünk vele, amikor pedig kellene, akkor már nem élhetünk vele.

Olyan ez, mint amikor a népmesékben mennek az idősebb fiúk és nem segítenek a közelükben bajba került állatoknak. Amikor aztán ők bajba kerülnek, nekik sincsen senki, aki segítsen. Majd végül megy a legfiatalabb fiú és segít a közelébe került állatoknak. Kap tőlük apróságokat, például egy tollat, egy halpikkelyt vagy éppen egy szőrszálat. Úgy gondolja a fiú, hogy semmit nem segíthetnek neki ezek az állatok, de azért mégis elteszi az ajándékokat. Amikor pedig szüksége lesz rá, akkor érkezik a segítség.

Sokszor az emberek is ilyen lényegtelennek gondolják azt a lehetőséget, hogy Jézus Krisztusban miénk a bűnbocsánat. Nagyon sokan vannak, akik elmennek a kegyelem mellett. Jézus nem csap nagy reklámot. Nem írja ki óriásplakátokra, hogy a megváltás a tied lehet, csak fogadd el. Egyszerűen csak megtette, amit kellett, életét adta értem és érted. Nyissuk ki a lelkünket és fogadjuk el a bűnbocsánatot, amely Jézusban van, hogy a mi életünk is megtisztuljon. Ezért kérjük mi is minden napon: „Szent Fiadért, ki engemet vérén megváltott, Hallgass meg, ha bűnbánattal hozzád kiáltok! Vigaszoddal térj kegyesen beteg szívemhez, Hozzád térő gyermekednek, Atyám, kegyelmezz!”

Amen!

Záró ének: 345. dicséret mind a 4 verse